

Vraždy
v Cornwallu
**SVATEBNÍ
PŘÍPRAVY**

Fiona Leitch

edice
KLOKAN

Copyright © Fiona Leitch 2021
First published in Great Britain
in e-book format by HarperCollinsPublishers 2021.
Translation © Jana Vlčková, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu MURDER ON THE MENU
vydaného v roce 2021
nakladatelstvím One More Chapter,
a division of HarperCollinsPublishers Ltd.,
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-228-7

*Tato kniha je věnována mým rodičům
a Jacindě, Ashley a #TeamOf5Million*

Prolog

Nejsem pověřčivá a nikdy jsem nebyla. Dávám si záležit, abych prošla pod každým žebříkem, na který narazím, a lákám černé kočky, aby mi přeběhly přes cestu. Helen, moje stará parťačka z přiděleného policejního okrsku, se tomu vždycky smála a říkala mi, že pokouším osud, jako bych před ním stála s napřaženými pěstmi, vyzývavě na něj hleděla a volala: *Tak tedy pojd'. Tohle je všechno, co na mě máš?* Ale tak to není, opravdu. Osud jsem nikdy nepokoušela. Prostě si nemůžu pomoci a občas s ním zalaškuju. Když vidím, že je něco špatně, neodolám a okamžitě se do toho namočím.

Nejsem pověřčivá, ale mám pár rituálů, které mají víc společného s vyhýbáním se špatné karmě nebo Murphyho zákonům. Dělá to tak spousta policajtů. Když například jdete do kavárny nebo restaurace, vždycky se posadíte čelem ke dveřím, abyste viděli každého, kdo přichází nebo odchází (což vám zkomplikuje život, když vyrazíte na jídlo s jiným policistou. Pokud nedostanete správně natočený stůl a ani jeden z vás není ochotný sedět zády ke dveřím, dopadnete tak, že dřepíte vedle sebe jako ve školní lavici). Taky se nevyplácí ležtit si boty před páteční nebo sobotní noční šichtou, protože pokud to uděláte, ve tři ráno vás zavolají do nočního klubu, kde se opilé účastnice slepičí party snaží navzájem probodnout jehlovými podpatky, a můžete se vsadit, že jedna z nich vyhodí sedm bacardi breezerů a jeden doner kebab na vaše lesknoucí se černé polobotky, sotva ji naložíte do dodávky. A tak podobně.

Můj druhý rituál souvisí se stěhováním. Kdykoliv opouštím starý byt, nechám novým obyvatelům uvnitř kartičku s přáním hodně štěstí. Stěhovala jsem se *často*. Když jsem přesídlila do Londýna, úplně nejdřív jsem bydlela v ošuntělé garsonce. Milovala jsem ji, protože to bylo první místo, které patřilo *jenom mně* (i když bylo pronajaté). Byla jsem dospělá, můj život právě začínal a všechno se zdálo strašně vzrušující. Odstěhovala jsem se od rodičů a kráčela ve stopách svého táty, aniž bych projednou byla v jeho stínu. A to navzdory tomu, že v garsonce bujely plísně, ať v ní byla zima nebo horko, jediným oknem šíleně táhlo a domácí odmítal cokoli opravit, dokud jsem mu neřekla, že jsem polda. A *ani potom* nedal nic do pořádku. Naopak mi zvyšoval nájemné o sto liber týdně, dokud jsem se neodstěhovala. Následovaly sdílené byty – často s dalšími policisty z okrsku – což dávalo smysl, dokud jsme všichni neskončili na různých směnách, takže přestalo záležet na tom, kolik je zrovna hodin, protože vždycky se někdo snažil usnout a někdo jiný ho budil, když přišel domů, a někdo se chystal jít ven. Bylo to hodně stresující. Nakonec jsem si našla pěkný byt – jenom sama pro sebe – krátce předtím, než jsem potkala Richarda. Byteček to byl malý, ale útulný, tichý a dokonalý. Koupila jsem si lacinou reprodukcí slavného obrazu – pobřeží poblíž mého rodného městečka v Cornwallu – seděla jsem v klidu a pohodlí svého nového útočiště, zírala na obraz a vzpomínala, jak se u nás doma na moři zrcadlí světlo, a bylo mi do pláče, protože když jsem nesloužila v práci, připadala jsem si děsně osamělá a stýskalo se mi. Ale nehodlala jsem se vzdát. Nechtěla jsem se vrátit a přiznat, že můj odjezd byla chyba.

A pak přišlo na řadu tohle místo, první dům, který mi doopravdy patřil – tedy mně a Richardovi –, a přestože měl pár much, byl plný vzpomínek. Například jak mě Richard po svatbě přenesl přes práh, a já se při té příležitosti praštila hlavou o futro. *Tohle* bylo to špatné znamení a já jsem

si měla dávat pozor, co bude následovat. Anebo na to, jak jsme si přivezli z nemocnice naši dceru Daisy – po dlouhém a vyčerpávajícím porodu, který mě odradil mít další děti. Tedy přinejmenším na rok dva. Potom je nechtěl Richard, ale trvalo dalších pár let, než jsem přišla na to proč.

Kartičku s přáním hodně štěstí jsem položila na pult v kuchyni, který byl ještě včera plný kuchařských knih a přístrojů, ale dnes zeje prázdnotou. Moje propriety se přesunuly do krabice a už je odvezl stěhovací vůz. Vybrala jsem přáníčko s obrázkem půvabné venkovské chalupy postavené z kamene a porostlé popínavými růžemi. Skrývala se v tom určitá ironie, protože malebné stavení se našemu baráku ani trochu nepodobalo, zato mělo hodně blízko k místu, kam se stěhuju já. Chopila jsem se pera a v hlavě jsem si sesumírovala, co napíšu.

Hodně štěstí ve vašem novém domově! Doufám, že tu budete šťastní tak, jako jsem byla já.

... Anebo tak šťastní, jako jsem byla já, než jsem zjistila, že můj pitomý manžel, ten budižkničemu, neudrží ptáka v kalhotách a podvádí mě.

Doufám, že tu budete tak šťastní, jako jsem byla já, když jsem ho vyexpedovala z domu a z našeho života, než se nastěhoval ke své nové přítelkyni, která bydlí deset minut odtud, ale on PŘESTO trápí svoji dceru tím, že ji není schopen vyzvednout včas, když jí slíbí, že ji někam vezme (pokud se vůbec ukáže). Když budeme žít o stovky kilometrů dál, už kvůli němu nebude zklamaná, protože od něho přestane cokoli očekávat (už ví, že se to nevyplácí, ale je jí pouhých dvanáct, takže se neumí vzdát naděje).

Doufám, že se vám tu bude žít stejně dobře jako mně v dobách, kdy jsem byla schopná splácet hypotéku, než ta parodie na otce roku začala tropit povyk kvůli alimentům, a než jsem opustila práci, kterou jsem naprosto milovala, na rozdíl od mé dcery, která ji (po obzvlášť ošklivém incidentu)

z celého srdce nenáviděla. Já ji chápu. Kdyby se mi něco stalo, musela by žít se svým tatínkem, který, jak už jsme si nejspíš ujasnili, představuje totální plýtvání prostorem, kyslíkem a přírodními zdroji Země. Tak jsem dala výpověď, prošla rekvalifikací a teď jsme obě připravené začít znovu někde jinde.

Doufám, že se vám tu líbí, když jste ochotni utratit majlant za tenhle stísněný dům s maličkou zahrádkou, hlučnými sousedy a autostrádou za humny, zatímco já budu platit podstatně méně za něco většího s krásným výhledem na moře a sousedy, kteří mě spíš probudí v šest ráno hlasitým bečením než ve tři v noci opileckým řevem.

Hmm. Možná nad tím moc přemýšlím. Otevřela jsem přání a napsala dovnitř:

Hodně štěstí!

Rozhodně nastal čas vrátit se domů.

1. kapitola

Někdy mi připadá vtipné, jak se události vyvinou. Vešla jsem dovnitř jenom proto, abych si koupila pohovku.

Penhaligon's je jeden z těch staromódních obchodních domů, jaký kdysi býval v každém městě, ale teď už se nikde nevyskytuje (a upřímně řečeno, z dobrého důvodu, protože většina nabízeného zboží vypadala jako zásoby z padesátých let, zato byla k máni za tak přemrštěnou cenu, že jste byli nuceni vyjít ven a dvakrát se přesvědčit, že jste se nedopatřením nezatoulali do Harrods). Penhaligon's ale přetrvával. Zůstával otevřený i přes světové války, recese a vzestup nákupů na internetu. Cornwall klidně mohla zasáhnout zombie apokalypsa (*já vím, já vím, všiml by si toho někdo?*), a Penhaligon's by tam pořád stál, tvrdohlavě by se držel svého předního místa na Fore Street a dál sloužil potřebám jak místních, tak choutkám té nemrtvé mozkožravé hordy (známé též jako „luffáci“).

Normálně bych se s cestou do pravěku neobtěžovala, ale po čtyřech dnech v novém domově jsme – Daisy a já – už byly nemocné ze sezení na máminých starých zahradních židlích – doslova a do písmene z nich bolel zadek –, proto jsem sebrala odvalu a vstoupila dovnitř.

Od té doby, co jsem tu byla naposled, se toho moc nezměnilo. Obchod vypadal skoro stejně, jako když jsem do něho před čtyřiceti lety vkročila poprvé. Ale příjemně mě překvapilo, že někdo vnesl do oddělení nábytku svěží vítr, a stálo tam několik sedacích souprav, které vypadaly, že byly vyrobeny před pádem Berlínské zdi (na rozdíl od doby před její výstavbou).

Vděčně jsem klesla na velkou měkoučkou pohovku a uznale jsem hladila potahovou látku. Potom jsem se natáhla po cenovce. Následoval citelný šok, který mě donutil zhluboka nasát vzduch do plic (spolu s nešťastnou mouchou, která kolem mě právě letěla), ale slova „K dodání hned druhý den!“ měla okamžitý uklidňující účinek.

Zvedla jsem se, abych se na ni lépe podívala, a vzápětí jsem nadskočila leknutím, protože přes celé patro na mě zaburácel hlas:

„Panebože, Všetečka Parkerová! Jsi to opravdu ty?“

Otočila jsem se, i když jsem předem věděla, kdo to je. Tony Penhaligon, pravnuke zakladatele obchodního impéria a můj někdejší přítel. V devadesátém čtvrtém jsme spolu dva týdny chodili, vodili se za ruce a líbali se – *tsss tsss* –, ale na jazyky nikdy nedošlo. Stál přede mnou a culil se na celé kolo. Stejně jako jeho rodinný obchod ani on se za posledních čtyřicet let skoro nezměnil, a pokaždé, když jsem se na něho podívala, zahlédla jsem náznak otravného chlapečka s nudlí u nosu, který si vedle mě sedl v první třídě paní učitelky Hobsonové. Ale měl dobré srdce a bylo hezké vidět přátelskou tvář.

Zarazila jsem se a pořádně jsem si ho prohlédla. Moment! Skutečně se *změnil*. Když jsem ho viděla naposledy – tehdy jsem byla u mámy na návštěvě – měl pěkné tačkovské panděro, následek nesčetných pirohů a půllitrů. Ale teď bylo pryč a on byl docela frajer. Dále zmizela nelichotivá obchodní uniforma, sestávající z bílé polokošile a černých kalhot, a nahradil ji dobře ušitý, na první pohled drahý oblek. Zrádný hlásek v mé hlavě konstatoval: *Teď bych se francouzáků nebránila*, než jsem ho sežehla vnitřním žárem plným povržením.

„Dlouho jsme se neviděli, Tony. Naposled –“

„Na silvestra, před třemi lety.“

Zasmála jsem se. „Máš dobrou paměť.“

„Bylo to naposled, kdy se tady stalo něco vzrušujícího. Držela ses svého předsevzetí?“

„Aha. Moje první Vánoce po rozchodu s Richardem,“ přikývla jsem. „Myslím, že toho roku jsem opileckých předsevzetí udělala spoustu.“

Tony se zakřenil. „Jo, jedno nebo dvě. Pověz mi – držela ses toho hlavního? Zařekla ses, že se budeš vyhýbat idiotům rodu mužského.“

„Jo. Přesně podle *tohohle* přikázání teď žiju. Jak znělo tvoje?“

Zavrtěl hlavou. „Já o svých předsevzetích nikdy nemluším. Aspoň nikdo neví, jestli jsem se jimi řídil nebo ne.“

„A řídil?“

„Ne. Ale teď už je to stejně jedno. Tak co tady děláš? Přijela jsi za mámou? Slyšel jsem, že byla nemocná.“

„Kupuju pohovku,“ odpověděla jsem.

„Přece víš, že do Londýna nedodáváme,“ namítl.

„To je dobře, protože už tam nebydlím,“ ucedila jsem.

Vypadal překvapeně. „Odkdy? Znamená to, že ses vrátila?“

„Jo.“

Viděla jsem, že umírá touhou vyzvědět víc, ale moudře usoudil, že by to mohl s vyptáváním přehnat a přijít tak o provizi. Navíc věděl, že když zůstanu v jeho společnosti, dřív nebo později to ze mě stejně dostane.

„Tak co říkáš na to sofa?“

Znovu jsem si sedla. „Upřímně? Mám pocit, že mi umřel zadek a dostal se do nebe, kde ho hladí křídla andělů.“

Hlasitě se rozesmál. „Nechceš pracovat v našem oddělení marketingu? Vždycky jsem tvrdil, že bys měla být básnířka, a ne policajtko.“

„Už nejsem ani jedno,“ přiznala jsem, zalovila v kabelce a podala mu jednu ze svých zbrusu nových vizitek.

„*Bankety a pečivo*,“ četl nahlas. „Co je to?“

„Můj nový podnik,“ oznámila jsem mu. „Právě jsem ho za–“

„Počkej! Z tebe je teď šéfkuchařka? Děláte svatby?“

Tony se na mě podíval s nadějí v očích.

„Svatby, křtiny, bar micva – na co si vzpomeneš. Když se lidé chtějí najíst, já se o to postarám.“ Alespoň jsem v to *doufala*. Vlastně jsem ještě neměla žádné klienty, ale čistě teoreticky...

„To je geniální!“ vykřikl Tony. „Tomu se říká *deux exmašina*!“ Napadlo mě, že ho opravím, protože takhle se to přece nevyslovuje, ale rozhodla jsem se to neudělat, protože pak bychom se oba cítili trapně. Kromě toho už mě nevnímal a mával na ženu, která chodila jako hlídací pes kolem vitríny s vázami z křišťálového skla.

„Cheryl! Pojď sem! Našel jsem dodavatele jídla!“

Když se Cheryl přiblížila, vrazil jí před oči moji vizitku. Přečetla si ji, sjela mě pohledem od hlavy až k patě, zjevně ne příliš ohromená tím, co vidí. Což bylo celkem fér, protože jsem si mezi malováním jenom odskočila pro sáčkový čaj a vypadala jsem spíš jako panáček Michelin než michelinský šéfkuchař.

„Budeme se brát,“ zvěstoval mi hrdě Tony a já pochopila proč, i když právě v tom okamžiku mi Cherylin výraz silně připomínal buldoka cucajícího citron. Cheryl totiž byla (ve správném světle) docela atraktivní, a navíc musela být o dobrých deset let mladší než on, i když se oblékala trochu jako Joan Collinsová v éře *Dynastie*. Nevzpomínám si, kdy jsem naposledy viděla tak velké ramenní vycpávky, pomínu-li *Super Bowl*. Dále se tím vysvětloval Tonyho elegantní oblek a štíhlá postava.

„Blahopřeju,“ řekla jsem. Zasloužil si štěstí. První žena Tonyho opustila kvůli instruktorce z autoškoly, a zrada byla o to horší, že Tony za lekce zaplatil, a ona neměla ani tolik slušnosti, aby mu zdrhla, dokud nesložila zkoušku (na třetí pokus). Kromě toho na jeho náklady absolvovala kurz bezpečné jízdy po dálnici a školu defenzivní jízdy, a zrovna si dělala řidičák na nákladák. Láska s instruktorkou dlouho nevydržela, a podle mé maminky, která zná její maminku,

bývalá paní Penhaligonová teď jezdí s cisternou po celé zemi jen se svým psem – pomeranianem jménem Hermína –, který jí dělá společnost.

Doufala jsem, že mě Tony požádá, abych se postarala o jejich catering – potřebovala jsem peníze – ale zároveň jsem si nebyla jistá, jestli chci riskovat, že mu zkažím svatbu. No dobře. Zkrátka si všechno velice, převelice pečlivě naplánuju.

„Náš dodavatel nás hanebně podrazil a svatba se koná příští víkend,“ prohlásil.

Příští víkend? Svatá–

„Zrovna jsem říkal Jodie,“ otočil se ke své snoubence a ukázal na mě mávnutím ruky, „že je to vyloženě deux exmašina –“

„Deux ex machina,“ opravila ho s blahosklonným úsměvem. *Hmm.* „Takže – Jodie, pokud se nemýlím? Jaké máte reference? Kolik svateb jste už uspořádala? Vybrali jsme si velmi nadstandardní místo – Parkview Manor Hotel. Znáte ho? A hosté se sjedou z celé země.“

Otevřela jsem pusou, abych se přiznala, že jsem ve skutečnosti žádnou veselku nikdy nepřichystala, ale pokud je jejich svatební den takhle blízko, tak jim přeju hodně štěstí při hledání někoho jiného, kdo bude tak ochotný jako já vytrhnout jim trn z paty (anebo taky tak zoufale potřebuje peníze). Ale Tony mě podržel.

„Její kredit spočívá v tom, že je to stará kamarádka a bývalá policajtko – lepší reference nepotřebuješ,“ usadil ji. Cheryl našpulila rty, ale nehádala se, protože si dobře uvědomovala, že pokud nechce svoje nadstandardní hosty uctívat pirohy a chipsy ze supermarketu, nemá moc na výběr. Sladce jsem se usmála.

„Připravím vám, co vám nasliboval předchozí dodavatel, když k celkové ceně přihodíte tuhle pohovku.“

Tak takhle jsem se o šest dní později ocitla před impozantním vchodem do hotelu Parkview Manor. Byl podvečer, den před Svatbou století. Mnozí hosté tu zůstali přes noc a Tony (určitě proti vůli Cheryl) mě pozval, abych se k nim připojila u drinků na uvítanou. Zatahala jsem za sukni u šatů, abych si ji stáhla dolů. Po odchodu od policejního sboru jsem přibrala, a po kurzu cateringu jsem ztloustla ještě víc. Sváteční oblečení jsem moc nenosila a začínalo mi být příliš těsné. Taky mě tlačily boty. Od Jimmyho Choo sice nebyly, zato byly jediné v mém botníku, které nevyrobila firma Nike nebo Dr Martens. Utěšovala jsem se pomyšlením, že zítra budu v kuchyni, zpátky ve svých navýsost rozumnějších džínách a teniskách. Zhluboka jsem se nadechla a vstoupila dovnitř.

Hala hotelu byla samý plyš a víc by se hodila do Londýna než na cornwallský venkov. Všechny myslitelné plochy pokrýval mramor a mě se zmocnil pocit, že když tam budu dlouho stát a civět, taky dočista zkamením. O nádech života se postaraly bujné exotické kapradiny a strelície, a zabiják rostlin ve mně (každou kytku dřív nebo později umořím) pojal podezření, že jsou z plastu. Nenápadně jsem si jeden list pohladila, když jsem šla kolem (čímž jsem odsoudila nebohé, nic netušící kapradí k předčasnému hrobu). Všechny rostliny byly živé a navíc vzorně opečovávané.

Žena za recepčním pultem mi připadala vzdáleně povědomá. Přestože jsem v Penstowanu nežila téměř dvacet let, vyrostla jsem tady a chodila tu do školy, takže pětasedmdesát procent zdejších obyvatel jsou buď moji staří spolužáci, sourozenci spolužáků nebo jejich rodiče. Recepční se usmála a mírně naklonila hlavu k ceduli, na níž stálo „Svatební večírek Penhaligon a Laityová“ s fotkou šťastného páru a šipkou ukazující směrem k baru, v němž vládlo neblahé ticho a v rozporu s očekáváním se z něj nelinula hudba ani veselý hovor.

Uvnitř stálo u pultu několik hostů a klábosilo, Tony byl samozřejmě středem pozornosti. Nadšení z nadcházejícího velkého dne z něho přímo tryskalo a rozprávěl s ostatními jako malý natěšený kluk, což mi připadalo docela roztomilé. Přece jenom bylo pořád brzy, a tak se zábava teprve rozjížděla. Cheryl se zmínila, že se sjedou hosté z celé země, takže možná jenom zatím nedorazili.

„Všetečko!“ zvolal Tony, a *to* už bylo méně roztomilé. Skutečně si s ním musím promluvit o vhodnosti používání mé dětské přezdívky. Nasadila jsem úsměv a potácela jsem se dál. Neubránila jsem se úšklebku, protože jsem cítila, jak mi na malíčku naskakuje puchýř. Ale k Tonymu a jeho kamarádům jsem se nedostala, protože všeobecnou pozornost přitáhly dvojitě dveře, které se rozletěly dokořán. Stála v nich Cheryl a blaženě se usmívala na shromážděné hosty. Jejím vzhledu se nedalo nic vytknout. Měla na sobě luxusní přiléhavé koktejlové šaty z tmavě šarlatového hedvábí a vlasy elegantně učesané, zapletené a do posledního centimetru zkrocené silně tužícím lakem. Pořád ujížděla na vlně osmdesátých let, ale nedalo se popřít, že jí to slušelo. Pod tíhou jejího kritického pohledu jsem se v laciných šatech z řetězce a ošklivých botách cítila ještě sešněrovanější a nemohla jsem se dočkat, až budu doma a převléknu se do pyžama.

Cheryl se na prahu zastavila, aby dokonale využila své dramatické entrée, a pak otevřela pusy, aby něco pronesla.

Co to mělo být, jsme se nikdy nedozvěděli, protože vzápětí ji smetla stranou vřiskající harpyje v kombinéze barvy khaki.

2. kapitola

Na zlomek vteřiny se nikdo ani nepohnul. Všichni jsme si lámali hlavu, co se to sakra právě stalo. A pak se z haly ozvaly neklamně zvuky holčičí rvačky.

Skopla jsem svoje pitomé nepohodlné boty a vyběhla ven. Uviděla jsem Cheryl, jak leží zády na podlaze a snaží se uškrtit šílenou ženskou, která na ní obkročmo seděla a stále se jí dařilo zasypávat ji sípavými výhrůžkami.

„Mel?“ Tony dorazil několik vteřin po mně, zůstal stát a užasle zíral.

„Je to opravdu ona?“ podivila jsem se. Tonyho bývalou manželku jsem roky neviděla, ale při našem posledním setkání měla nádhernou zrzavou kudrnatou hřívu. Vlasy téhle hysterky byly odbarvené na blond, ostríhané velmi nakrátko a rozježené.

„Nemůžeš si ho vzít!“ skřehotala ta vydrblína. „Nemiluješ ho! Nedovolím, abys mu zničila život!“

„To už jsi udělala ty, krávo jedna!“ zavrčela Cheryl, která měla pod nezanedbatelnou tíhou Melina těla potíže s dýcháním. Musela jsem uznat, že měla pravdu.

Bylo to zábavné, ale vymklo se to z rukou. Nikdo se nechystal potyčku zastavit – na to byli všichni pořád dost zkoprnělí – tak jsem se do toho vložila já. Koneckonců na to mám výcvik.

„Dobrá, dámy, to stačí,“ prohlásila jsem a zároveň jsem se snažila odtrhnout Cheryliny prsty od Melina hrdla. Když to nezabralo – na fiflenu s dokonale pěstěnýma rukama měla překvapivě silný stisk – tvrdě jsem ji sekla hranou dlaně do loketní jamky, až vyjekla a povolila sevření. Potom jsem vytáhla Mel na nohy a postavila se mezi obě ženy.

Nevraživě jsem zírala na Tonyho a čumily (převážně rodu mužského), kteří na nás civěli.

„Všechno je v pořádku, mládenci, nepotřebujeme vaši pomoc, vážně ne,“ zasyčela jsem a obrátila oči v sloup. Tony se vzpamatoval a pomohl Cheryl vstát.

„Nemůže si ho vzít!“ křičela Mel a sápala se na rozzuřenou, ale už ne tak brunátnou nastávající nevěstu. Zatřásla jsem s ní a přiměla ji, aby se na mě podívala.

„Mel,“ oslovila jsem ji. „Mel! Uklidni se. Pamatuješ si na mě? Jodie?“

Pohlédla na mě a zvolna se jí rozbřeslo. „Nejsi ty ta, co se odstěhovala a dala se k policii? Co tady děláš?“ Zdálo se, že se jí ulevilo. „Vyšetřuješ je? Jsi –“

„Prostě vychladni,“ doporučila jsem jí. „Vyprovodím tě ven, abychom si mohly pořádně promluvit, platí? Nechci, aby se to opakovalo, ať už to bylo cokoliv.“

„Hned někdo zavolejte POLICII!“ zaječela Cheryl. Určitě byla otřesená, což je pochopitelné, ale nemohla jsem se ubránit pocitu, že ji baví být středem pozornosti, a taky mě zaujalo, že navzdory rvačce se její důkladně nalakovaný drdol ani nepohnul. Musí ho mít postříkaný tekutým kevlarem.

Tony se na mě bezmocně podíval. Zdá se, že mám na muže takový vliv – v určitém bodu našeho vztahu se na mě bezmocně podívají. Povzdechla jsem si.

„Neukvapujte se, Cheryl,“ poznamenala jsem. Nevraživě na mě koukala, ale já pokračovala dřív, než na mě stačila vrískat. Za normálních okolností k lidem hned tak averzi nemám, ale téhle dámě jsem nějak nemohla přijít na chuť. „Máte před svatbou, večer dorazí vaši hosté a chystáte se na party. Vážně chcete strávit večer na policejní stanici? Potrvá jim hodiny, než sepíšou všechny výpovědi. Zkázíte si tím celou noc.“

Tony na mě vděčně pohlédl a já mu odpustila, že je bezmocný slaboch. Já na to svoje dobré srdce jednou zajdu.

„Jodie má pravdu,“ podpořil mě. „Pojďme si dát drink a pustíme to z hlavy, jo? Vždyť se nic nestalo.“

Cheryl se na moment zatvářila, že se chystá otevřít pusu a zasypat nás takovým přívalem nadávek, že by i námořník zrudl.

„Haló, haló, haló, co se to tady děje?“ Při zaznění toho mužského hlasu se Cheryl zarazila. Všichni jsme se otočili ke skupince hostů, která právě dorazila. Tvářili se zmateně a zjevně jim táhlo hlavou, jestli právě nepropásli večerní show.

Prohlédla jsem si muže, který mi ukradl repliku, jež mi jako bývalé policistce právem náležela. Mohlo mu být něco málo přes šedesát, byl dokonale upravený, na první pohled nedbale elegantní, zato hodně draze. Na náprsní kapse jeho polokošile se skvěl hráč póla, reprezentující značku Ralph Lauren, a masivní potápěčské hodinky na zápěstí také nevy-padaly jako laciná napodobenina z místního tržiště. Vyza-řovala z něho sebejistota a dobrá nálada – zvláště když se bavil na úkor někoho jiného. Za ním stál další muž, o něco mladší, pohledný takový tím trochu nafoukaným způsobem – ten typ chlapa, o kterém v hloubi duše víte, že mu nemůžete věřit, ale který by vás nejspíš dokázal přesvědčit o opaku jen na tak dlouho, aby se vám dostal do kalhotek. Když pohlédl na Cheryl, která kupodivu zmlkla, přeběhl mu po tváři křečovitý úsměv, skoro úšklebek.

„Jsi v pohodě, Chel?“ V jeho hlase zazněl posměšný, lehce útočný tón. „Moje jméno na pozvánce nebylo, ale určitě pouhým nedopatřením.“

„Poslali jsme vám jenom jednu,“ odpověděl rozpačitě Tony. „Ta zdejší pošta...“

Starší muž se usmál – očividně ho velmi pobavily jak Tonyho rozpaky, tak výjev před ním – a naklonil hlavu k Mel.

„Tohle je součást programu? Jestli tahle striptérka měla být překvápko, tak se moc nepovedla.“

Aha, takže je to kokot. Což je dobré vědět dopředu.

„Vaše poznámky opravdu nepomáhají, pane...?“ spustila jsem svým nejlepším policejním hlasem. Toho se nikdy nezbavíte.

„Laity. Roger Laity.“ Podával mi pravici k potřesení, ale já měla pořád plné ruce Mel. „Strýček uzardívající se nevěsty.“

„No, pane Laity, kdybyste se vy a zbytek vaší skupiny přesunuli do salonku, místo abyste tu postávali a troušili vtipné poznámky, určitě by to do jisté míry pomohlo zachránit oslavu vaší neteře, nemyslíte?“

Podíval se na mě, jako by mě chtěl koupit, a já bych řekla, že očekával, že pod tíhou jeho pohledu zrudnu nebo se zakoktám, ale to mě vážně nezná. Odvrátil se ode mě a blahosklonně poplácal Tonyho po zádech: *Už si můžeš vydechnout, synku, právě přijel skutečný muž rodiny.* Tony se zatvářil, jako by si chtěl umýt, popřípadě vydezinfikovat místo, kterého se dotkl jeho nastávající vyženěný strýc, a já k němu pocítila nával soucitu. Jediné, co si přál, byla hezká svatba.

„Pojď, miláčku,“ řekl Tony a zatahal Cheryl za ruku.

Nastávající nevěsta vrhla vražedný pohled na Mel, která si to, upřímně řečeno, zasloužila, a na mě, i když já ne, a pak dovolila Tonymu, aby ji vzal za ruku a odvedl pryč. Ale cestou se zarazila, otočila se ke mně a zasyčela: „Dostaňte tu... věc z mého dohledu, nebo opravdu zavolám policii!“

Počkaly jsme, až Tony, Cheryl a jejich hosté opustí halu, a pak jsem odvedla pokrotlou Mel z hotelu. Našly jsme si lavičku na klidném místě u jezírka s koi kapry a posadily jsme se.

„Tak co se tady děje?“ uhodila jsem na ni. Mel se zatvářila lítostivě.

„Moc se ti omlouvám,“ spustila zkroušeně. „Snažila jsem se s ní promluvit, ale odbyla mě, a najednou do mě vjel vztek.“

„Sejmula jsi ji prvotřídním ragbyovým útokem,“ poznamenala jsem. Podívaly jsme se na sebe, vzpomněly si na Cheryl a její nehybný drdol, a obě jsme vyprskly smíchy.

„Taky ji nemáš ráda, že ne?“ zeptala se Mel.

„Sotva ji znám,“ broukla jsem a ona se tiše zasmála.

„Neřekla jsi, že jo,“ odušila a tomu jsem se zahihňala i já.

„Ne, nemám.“

Chvilí jsme seděly mlčky. Nechala jsem ji, aby se uklidnila a srovnala si myšlenky.

„Podle mě ho nemiluje,“ prohlásila nakonec Mel. „Zničí mu život.“

„Nechci nikoho soudit...,“ spustila jsem.

„Já vím, já vím! Já už jsem mu ho zničila.“ Povzdechla si. „Neudělala jsem to s lehkým srdcem a skutečně jsem ho milovala. Jenom jsem se zaláskovala do někoho dalšího.“

„Do instruktorky z autoškoly.“

Překvapeně na mě pohlédla. „Neustále zapomínám, že v tomhle městě se nic neutají. Tvoje máma a moje máma –“

„Obě chodí ve středu do církevního klubu na kafičko,“ dopověděla jsem a ona přikývla.

„Samozřejmě. Mimochodem – zabouchla jsem se do instruktorky z autoškoly, ale Tonyho jsem pořád milovala. Netahala jsem oba za fusekli, jenom jsem nevěděla, s kým chci být.“ Znovu si povzdechla. „Jestli je to polehčující okolnost, tak jsem si vybrala špatně. A ona mi udělala totéž, co já Tonymu.“

Sledovala jsem, jak zkroušeně se tváří. Vzpomněla jsem si, jak jsem se zbláznila do Daisyina otce – téměř okamžitě. Stačilo mi zahlédnout ho přes místnost na oficiálním brífinku. Policejní konstábl Richard Doyle, tak zní jeho formální titul, anebo – „prasák jeden nevěrnej“, jak ho tituluje moje máma. Zrovna ho přeložili k nám na stanici a já mu to tam měla ukázat. Skončilo to tím, že jsem mu po práci a po pár drincích ukázala mnohem víc. Zpočátku jsem nevěděla, že je ženatý, a nestarala jsem se o jeho ženu, když ji opustil,

protože to znamenalo, že si vybral mě. Byla jsem osamělá workoholička a odmítala jsem ho pustit. Žena, kvůli které opustil mě – a nepochybně byla jednou z mnoha jeho smutných mimomanželských poměrů – se o dvanáct let později nestarala, jak se cítím já. Kdyby ji to zajímalo: jako by mi vyrval srdce z těla a dupnul na něj – a na Daisyino taky, protože když ode mě odešel, vykašlal se i na ni.

Počet zlomených srdcí na světě nikdy není konečný. Nezáleží na tom, kolik lidí stejným způsobem trpí. Bolest to neumenší. Povzdechla jsem si.

„Samozřejmě to není útěcha. Pro nikoho. Ani pro Tonyho, protože on takový není.“ Zvedla jsem kamínek a hodila ho do jezírka. Sledovala jsem, jak se šíří vlnky. Otočila jsem se zpátky k Mel. „Ale co tě vede k názoru, že mu ta ženská zničí život?“

„Nebere si ho z lásky,“ odpověděla s hlubokým přesvědčením.

„Jak jsi na to přišla? Proč by si ho jinak brala?“

„Pro peníze.“

Zasmála jsem se tomu. „On žádné nemá, že? Já vím, že obchod funguje i po všech těch letech...“

Upřeně se na mě podívala.

„Jde o ten obchod?“ podivila jsem se. „Ty si myslíš, že ho chce?“

Mel pokrčila rameny, ale neřekla nic.

Proč by Cheryl stála o archaický kšeft? Tak výnosný nebude. Byla jsem překvapená, že ho dávno nezavřeli. Menší obchody se ve městech, jako je Penstowan, zavíraly pořád.

Zamyšleně jsem na ni pohlédla. „Předtím ses zmínila, že jsem tady, abych někoho proklepla. Koho jsi měla na mysli?“

„Rodinu Laityových,“ odpověděla bez váhání Mel. „Přijela jsi kvůli nim?“

„U policie už nepracuju,“ odpověděla jsem. „Dělám teď catering.“

„Aha.“ Zatvářila se zklamaně.

„Ale pořád jsem všetečná,“ ujistila jsem ji. Musím přiznat, že moje dětská přezdívka mě celkem vystihuje, což se za ta léta u policie jediné potvrdilo. „Proč bych měla rodinu Laityových prověřit?“

Nervózně se rozhlédla kolem sebe. „Sestřenice pracuje na radnici. Povězme, že ta rodina má s Penstowanem plány, se kterými nebude každý souhlasit.“

„Jaké plány?“ vyzvíдалa jsem.

„Všechno v pořádku?“

Vzhlédla jsem a spatřila ustaraný Tonyho obličej. Rozčileně těkal očima ze mě na Mel a ztrápeně se usmíval.

„Tony! Je mi to tak líto...“ spustila Mel a vypadala, že se každou chvíli rozpláče.

„Mám vás nechat, abyste si mohli promluvit?“ navrhla jsem a zvedla jsem se. Emocemi nabitě scény nejsou moje parketa. Ale ti dva se zatvářili zděšeně. Mel mě popadla za ruku.

„Jenom jsem se chtěl přesvědčit, že ti nic není,“ vysvětloval Tony. „Chápu, že pro tebe musí být těžké vidět mě šťastného a na prahu nového života...“

„Prokristapána, Tony! Tohle není milostný trojúhelník s tebou uprostřed!“ obořila se na něho Mel. Napřed se zatvářil dotčeně, potom nasupně.

„Aha, takže ty ses jenom tak rozhodla, že rozhoupáš loďku a ze srandy mi zkazíš svatební den?“

Mel hněvivě vyskočila z lavičky a hrozilo, že se rvačka bude opakovat. Pohotově jsem se mezi ně vklínila.

„Tony, je od tebe hezké, že jsi nás přišel zkontrolovat, ale všechno je v pořádku. Mel odchází domů, takže se můžeš vrátit na večírek. Za chvíli se k vám připojím.“ Vážně jsem po takovém pozdvižení potřebovala skleničku. A to jsem si myslela, že se tu budu nudit. Nepatrně jsem ho postrčila směrem k hotelu a vzala Mel za paži.

Nechaly jsme ho tam stát s otevřenou pusou a lapat mouchy.

„Co jsi chtěla říct?“ zeptala jsem se Mel, když jsme byly z doslechu. Ale ona jen zavrtěla hlavou.

„Nic. Jeho blbost. Když si ji chce vzít, tak ať si ji vezme.“

Došly jsme skoro až k parkovišti. Mel se mi vymanila a zastavila se.

„Díky, že jsi mi zabránila udělat ze sebe ještě většího idiota,“ prohlásila. „Skutečně si toho vážím.“ Podívala se na staré a mírně otlučené auto značky Vauxhall, zaparkované na druhé straně štěrkové cesty. Koukal z něj mrňavý, nesmírně roztomilý chlupáč a funěl na sklo okénka. „Nechala jsem psa v autě. Bude jí určitě vedro.“ Mel si musela všimnout mého nesouhlasného výrazu. Okénko bylo pootevřené na nepatrnou škvíru, která nepropouštěla dost vzduchu, a panoval horký den. „Nemůžu okénko víc otevřít, protože jinak se protáhne ven,“ vysvětlovala Mel a zahihňala se. „Je to chytrá holka. Pověsí se celou vahou na sklo a visí na něm tak dlouho, dokud s ní nesjede dolů – a pak zdrhne. Měla bych jí říkat Houdini. Nechám ji vyvenčit a odfrčím.“

Chtěla odejít, ale já ji popadla za ruku a přinutila zastavit se.

„Kdyby sis někdy chtěla popovídat...“ spustila jsem rozpačitě. „Dala bych ti vizitku, ale kabelku jsem nechala v baru.“

Vlídně se usmála. „Díky. Když ses vrátíš do Penstowanu, určitě se ještě potkáme.“

Sledovala jsem, jak otevřela dveře auta a hlasitě se přivítala s Hermínou, svou věrnou společnicí a údajnou mistryní úniku. Pak jsem se vrátila do hotelu.

Předpokládala jsem, že se zdržím na skleničku vína, potom se omluvím a odejdu. Tahle party rozhodně není to pravé ořečové. Ale v salonku postrádali ještě někoho: Cheryl.

Tony mě viděl přicházet, přinesl mi flétu šampaňského a odvedl mě k oknu.

„Myslíš, že se vrátí?“ zeptal se mě.

Usrkla jsem bublinek. „Kdo? Cheryl?“

„Ne, ty srandistko. Cheryl si šla brzy lehnout. Mel. Bude zítra dělat potíže?“

„Jo aha. Ne. Nemyslím.“ Zavrtěla jsem hlavou. „A mimochodem – jestli se ukáže, budu v kuchyni připravovat chutovky a vařit večeři pro stovku lidí, což zároveň znamená přístup k velkému množství ostrých a špičatých předmětů.“

„Mohla bys zopakovat ten výstup bývalého policejního ninji,“ chechtal se Tony. „Bylo to zatraceně sexy.“

Předstírala jsem zděšení a laškovně jsem ho plácla. „Anthony Penhaligone! Vždyť jsi prakticky ženatý!“

Usmál se. „Já vím,“ přikývl. „Mám obrovské štěstí.“

„Hmm,“ broukla jsem neutrálně a usrkla ze skleničky.

„Tobě se moje nastávající moc nelíbí, že ne?“

„Sotva ji znám.“ Nepříjemně jsem si uvědomila, že Mel jsem řekla přesně totéž. Rozesmál se.

„Takže to nepopíráš, jak vidím.“ Na okamžik se zahleděl z okna, než se otočil zpátky ke mně. „Já vím, že Cheryl bývá trochu...“ *Co? Ztělesněná noční můra?* „... trochu egocentrická, ale neměla to v životě lehké.“

Vzpomněla jsem si, co všechno jsem v posledních letech zažila já.

„Spousta z nás dostává od života zabrat –,“ spustila jsem.

„V patnácti ztratila rodiče.“ *A sakra.* „Proto skončila u strýce. Nevím, jací byli její táta s mámou – nepocházejí odtud –, ale strýček a jeho parta...“ Tony ztišil hlas a zavrtěl hlavou. „Nejsou to zrovna drahoušci. Tak k ní buď trochu shovívavá, ano?“ Jemně se dotkl mé paže. „Jsem rád, že ses vrátila, Jodie. Opravdu bych si přál, abyste se s Cheryl spřátelily. Zkusíš to?“

„Samozřejmě,“ slíbila jsem, a kvůli němu jsem to myslela vážně.

Dopila jsem drink a odešla ze salonku. Neměla bych jít nahoru a promluvit si s nastávající nevěstou? Na jednu stranu jsem netoužila po ničem jiném než se vrátit domů a ulevit mámě od povinností chůvy – Daisy se ráda považuje za dospělou, ale pořád je jí pouhých dvanáct –, avšak znepokojená (anebo všetečná) část mé osobnosti se domnívala, že bych měla Cheryl zkontrolovat.

Stála jsem před jejím pokojem a váhala. Třeba bych jí neměla rušit, když si chtěla brzy lehnout. Ale slyšela jsem, jak za dveřmi někdo kramaří – hodně kramaří –, proto jsem zaklepala.

Rozhostilo se ticho. Nazvala bych ho „provinilé“ – jako když někoho načapáte při něčem, co by neměl dělat. Neptejte se mě, jak může být ticho provinilé, ale může. Prostě to tak je.

Zrovna když jsem dospívala k závěru, že mi neotevře, klikla cvakla a objevila se škvíra ve dveřích. Cheryl se usmívala, ale úsměv ji opustil v okamžiku, kdy zjistila, že jsem to já.

„Jo to jste vy,“ povzdechla si zklamaně.

„Jenom kontroluju, jestli jste po tom nepatrném kočkování v pořádku,“ spustím sladce. Sladká být umím.

„Jsem v pohodě,“ odpoví a já mezerou ve dveřích zahlédnu kufr položený na posteli, z něž přetéká halabala naházené oblečení.

„Připravujete se na svůj velký den?“ zahlaholila jsem. „Balíte na líbánky?“

„Ano,“ přikývla a pokusila se zaklapnout dveře. Zmocnil se mě hrozivý pocit, že přesně tohle nedělá.

„Podívejte se..., možná jsme nevykročily zrovna šťastnou nohou,“ kála jsem se. „Kdybyste si chtěla promluvit –“

„Ani ne.“

„Oukej.“ Ulevilo se mi. „Tony je vážně fajn kluk. Zaslouží si být šťastný.“

Upadla do rozpaků. *No jo.*